

подобни, като например "Съвременна клетва". Тази "дейност", струва ми се, - все пак идейност, а не "Лорей" - е далечния намек за бъдещата плътна, сочна, богата идейност на Христо Смирненски.

С Ведбал често се отбивахме в дома на моя съученик от Цариград Марин Гаринов, агент на дружеството за шевни машини "Сингер". Марин беше един от най-добрите ученици, но липсата на средства стана причина да не може да довърши образованието си.

- Ех, - казваше Христо, - ако Марин със своя тъй голям успех в училището и със своето болезнено желание да учи . . . да учи . . . би бил син на по-състоятелни родители, един ден България щеше да има още одного способен, дипломиран, учен гражданин. А синове на заможни родители бягат от науката и най-сетне на сила ги изнасят в живота, но са учени - недоучени и безполезни, и дори вредни за обществото.

Друга спирка в нашия всекидневен "рейс" беше бирария "Тигър" - на улица "Пирот". Дали името или внушителния за тоя квартал вид на заведението ни привличаше, - ние понякога се отбивахме в "Тигър". Колкото и да бяхме на възраст само за бозаджийници, чувството ни на бохеми ни подтикваше да надникваме и в бирарии . . . Поръчвахме някое и друго кебабче и по халба бира, и си въобразявахме, че бохемствуваме. Ведбал и тук не пропускаше моментите. Веднаж месото понамирисваше, и той напечативица:

"Какво е това месо? То мирише ужасно!

Келнерът: - И аз забелязах, но не исках да ви кажа, за да не си развалите апетита".

Когато вечерта тази историйка беше разказана на Ведбаловата майка, тя се обърна към мене:

- Събрали сте се двама Христовци - ще ви излъже някой Юда . . .

От тази шега и някои други, които майката на Христо обичаше, се вижда, че остроумието, духовитостта, са родов дар на Измириеви. Дали в това отношение не е имал превес майчиния му род? Защото нейният брат и вуйчо на Христо, - Владимир Попанастасов е бил поет х орист със значение във времето си.

Христо приказваше за детството си бегло, както изобщо на юношеска възраст честолюбието не позволява да се връщаме назад . . . И все пак, отломки от разговори върху "виналото" ми спомнят, че за детството си Христо е бил просто влюбен в едно куче - Балю, с което скитал из лозята край Кукуш. А когато да напусне Кукуш, целунал вратите, бравите . . .

"СМЯХ И СЪЛЗИ"

През цялата 1916 година, от която вече се откъсваме, Ведбал сътрудничеше малко в "К'во да е" и повече в "Българин", но нито за миг не